ഡി. സി. എം. എസ്സി.ന്റെ (ദളിത് കത്തോലിക്കാ മഹാസഭ) പ്രവർത്തനങ്ങൾ, യുവജന-വനിതാ ശക്തീകരണ സെമിനാറുകൾ, നേതൃത്വ പരിശീലന ക്യാമ്പുകൾ, സ്കോളർഷിപ്പുകൾ എന്നിവ നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നത് ജസ്റ്റീസ് സൺഡേ ദിനത്തിലെ പിരവ് കൊണ്ടാണ്. അതിനാൽ ആഗസ്റ്റ് 16-ാം തീയതി ഞായറാഴ്ച വിശുദ്ധ കുർബാന മധ്യേ നടത്തുന്ന പിരിവിൽ ഔദാര്യപൂർവം പങ്കെടുത്ത് ദളിത് ക്രൈസ്തവർക്കുവേണ്ടിയുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളെ സഹായിക്കണമെന്ന് അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു. സംഭാവനയിലൂടെ ലഭിക്കുന്ന തുക കെ.സി.ബി.സി. ദളിത് പിന്നോക്ക കമ്മീഷൻ ചെയർമാന്റെ പേരിൽ അയച്ചു കൊടുക്കേണ്ടതാണ്.

സമൂഹത്തിൽ അവശതയും ദുരിതവും അനുഭവിക്കുന്ന ദളിത് ക്രൈസ്തവ സഹോദരങ്ങൾക്ക് തുല്യനീതിയും സമാധാനവും അധികാരപങ്കാളിത്തവും സഭാശുശ്രൂഷകളിൽ അർഹമായ അവകാശങ്ങളും ഉറപ്പുവരുത്തുവാൻ നാം കൂടുതൽ കാര്യക്ഷമമായി പ്രവർത്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ദൈവം നമ്മെയും നമ്മുടെ എല്ലാ പ്രവർത്തനങ്ങളെയും സമൃദ്ധമായി അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ.

യേശുവിൽ സ്നേഹപൂർവം,

ബിഷപ്പ് സ്റ്റീഫൻ അത്തിപ്പൊഴിയിൽ
ചെയർമാൻ,കെ.സി.ബി.സി. SC/ST/BC കമ്മീഷൻ

(ഈ സർക്കുലറിലെ ആശയങ്ങൾ ആഗസ്റ്റ് 9-ാം തീയതി ഞായറാഴ്ച എല്ലാ ദൈവാലയങ്ങളിലും വി. കുർബാന മധ്യേ അറിയിക്കേണ്ടതാണ്).

ദളിത് സമൂഹം : ഈടുറ്റ മാനവവിഭവം

ബിഷപ് ജോസഫ് കല്ലറങ്ങാട്ട്
പാലാ രൂപതാ മെത്രാൻ

ജാതിവ്യവസ്ഥയുടെ കിരാതവും പൈശാചികവുമായ മുഖങ്ങൾ സ്വതന്ത്രഭാരതത്തിൽ ക്രമേണ അപ്രത്യക്ഷമാകുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഈ ദുരവസ്ഥയുടെ തിക്തഫലങ്ങൾ ഇന്നും സമൂഹത്തിന്റെ താഴ്ന്ന തലങ്ങളിൽ കഴിയുന്ന നിർദ്ധനരും നിരാധാരരുമായ ദളിത് വിഭാഗങ്ങൾ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നത്. സമൂഹമനസ്സാക്ഷിക്കു മുന്നിൽ ദളിത് സമൂഹത്തിന്റെ രോദനങ്ങൾ ഇന്നും നിരന്തരം മുഴങ്ങുന്നു. അപ്പാർത്തീഡും അടിമക്കച്ചവടവും കൊളോണിയലിസവും വംശഹത്യകളുംപോലെ എതിർത്തുതോൽപ്പിക്കേണ്ട സാമൂഹ്യചരിത്ര അപരാധമാണ് ദളിത് പീഡനവും.

ദളിത് എന്ന പദത്തിന് തകർക്കപ്പെട്ടവൻ, പീഡിതൻ, അധഃസ്ഥിതൻ എന്നൊക്കെയാണർത്ഥം.അവർ എല്ലാ അർത്ഥത്തിലും തകർച്ചയുടെ കയ്പുനീരു കുടിച്ചിരുന്നവരാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും സാമൂഹ്യസമത്വത്തിനും സാമൂഹ്യനീതിക്കും തുല്യഅവസരങ്ങൾക്കുംവേണ്ടി കേഴുകയും ശബ്ദമുയർത്തുകയും ചെയ്യുന്നവരാണ് ഇന്ത്യൻ ജാതിവ്യവസ്ഥയിലെ ഏറ്റവും കീഴാളരായി ഗണിക്കപ്പെടുന്ന ഈ സമൂഹം. തീണ്ടലും തൊട്ടുകൂടായ്മയും ഭാരതത്തിൽ നിയമവിരുദ്ധമാക്കിയിട്ട് അറുപതു വർഷങ്ങളാകുന്നു. എങ്കിലും ഈ ജനവിഭാഗങ്ങൾ ഇന്നും സാമൂഹ്യജീവിതത്തിന്റെ മുഖ്യധാരയിൽനിന്നും അകറ്റിനിർത്തപ്പെടുന്നു. വിരളമായെങ്കിലും ചില ഇന്ത്യൻ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ദളിതർ ക്രൂരമായ പീഡനങ്ങൾക്കും ചൂഷണത്തിനും ഇരയാവുന്നു. അവരുടെ സ്ത്രീകൾ നിന്ദ്യമായി അപമാനിക്കപ്പെടുന്നു. ആധുനിക ഭാരതത്തിൽ കത്തോലിക്കാസമൂഹത്തിന് നിർവ്വഹിക്കാനുള്ള വലിയ പ്രേഷിതധർമ്മങ്ങളിലൊന്ന് ദളിതരുടെ സമ്പൂർണ്ണ വിമോചനമാണ്.

എല്ലാ പൗരന്മാർക്കും തുല്യനീതി ഉറപ്പുനൽകേണ്ടത് രാഷ്ട്രമാണ്. ദൈവം സ്നേഹമാകുന്നു എന്ന ചാക്രിക ലേഖനത്തിൽ പരിശുദ്ധ പിതാവ് ബനഡിക്റ്റ് പതിനാറാമൻ പറയുന്നു: "നീതിക്കു വേണ്ടിയുള്ള യത്നം രാഷ്ട്രത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന നിയമമായിരിക്കണം. നീതിപൂർവ്വം ഭരിക്കപ്പെടാത്ത രാഷ്ട്രം ഒരു പറ്റം കള്ളന്മാരുടെ ഗുഹയായിരിക്കും (സെന്റ് അഗസ്റ്റിൻ). എല്ലാ രാഷ്ട്രീയ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെയും ലക്ഷ്യവും മാനദണ്ഡവും നീതിയായിരിക്കണം. രാഷ്ട്രീയം സ്വഭാവത്താൽത്തന്നെ ധർമ്മശാസ്ത്രവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. നീതി എങ്ങനെ നേടിയെടുക്കാം എന്ന പ്രശ്നം രാഷ്ട്രം നേരിട്ടേ മതിയാവൂ." (No. 26) ദളിതരിൽ ഒരു വിഭാഗത്തെ മതത്തിന്റെ പേരിൽ മാറ്റി നിർത്തിയിരിക്കുന്നു എന്ന ദുർവ്യവസ്ഥിതി ഭാരതസമൂഹത്തിന് എന്നും കളങ്കമായിരിക്കും. നമ്മുടെ പ്രസിഡന്റായിരുന്ന ഡോ. രാധാകൃഷ്ണന്റെ വാക്കുകൾ സുപ്രധാനമാണ്: "നാം എന്തു വിശ്വസിക്കുന്നു എന്നു നോക്കിയല്ല, എന്തു പ്രവർത്തിക്കുന്നു എന്നു നോക്കിയാണ് ചരിത്രം നമ്മെ വിലയിരുത്തുക." ഹിന്ദു, ബുദ്ധ, സിക്ക് മത വിഭാഗങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ട ദളിത് സമൂഹങ്ങൾ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ പ്രത്യേക പരിലാളനം ഏറ്റുവാങ്ങുമ്പോൾ ക്രൈസ്തവരായ ദളിതർ വിശാലരാഷ്ട്രസമൂഹത്തിന്റെ അവഗണനയ്ക്കും തരംതിരിവുകൾക്കും വിധേയരാകുന്നു. ഒരു സെക്കുലർ ഡമോക്രാറ്റിക് രാഷ്ട്രം മതത്തിന്റെ പേരിൽ കാണിക്കുന്ന വിവേചനം അപലപനീയവും എതിർക്കപ്പെടേണ്ടതുമാണ്. ചരിത്രത്തിന്റെ താളുകൾ പിന്നോട്ടു മറിക്കുമ്പോൾ, ഭാരതത്തിലെ ക്രൈസ്തവ സമൂഹം ആനുകൂല്യങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്ന ഒരു പ്രത്യേക വിഭാഗമായി രാഷ്ട്രജീവിതത്തിന്റെ മുഖ്യധാരയിൽനിന്നും മാറിനിൽക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കാതെ, ഒരു രാഷ്ട്രം, ഒരു ജനത എന്ന ദേശീയ ഉദ്ഗ്രഥന ചിന്തയ്ക്കു നൽകിയ സംഭാവന വളരെ വലുതാണ്. തലമുറകൾക്ക് ലഭിക്കുമായിരുന്ന ആനുകൂല്യങ്ങളാണ് ഭരണഘടനാശില്പികൾക്കു മുന്നിൽ വേണ്ട എന്നു വയ്ക്കുവാൻ ക്രിസ്ത്യാനികൾ തയ്യാറായത്. എന്നാൽ ആ സമൂഹത്തിലെ ദളിത് സഹോദരങ്ങളോട് രാഷ്ട്രം ഇന്നും അവഗണന തുടരുന്നു. ദളിത് സഹോദരങ്ങളെ പ്രത്യേകമായി സ്നേഹിച്ചിരുന്ന മഹാത്മാഗാന്ധിജിയുടെ ഭാരതത്തിൽ ഈ തരംതിരിവു കാണിക്കുന്നത് രാഷ്ട്രപിതാവിനെ നിന്ദിക്കുന്നതിനു തുല്യമാണ്. "നഷ്ടപ്പെട്ടവരുടെയും ഏറ്റവും ഒറ്റപ്പെട്ടവരുടെയും പാവപ്പെട്ടവരുടെയും സ്നേഹിതൻ" എന്നു ഫിലിപ്പ് നോയൽ ബേക്കർ വിശേഷിപ്പിച്ച ഗാന്ധിജിയുടെ ഭാരതത്തിൽ കത്തോലിക്കാ ദളിതർ ഇന്നും ഏറ്റവും ഒറ്റപ്പെട്ടവരായി കഴിയുന്നു.

സഭയുടെ ദർശനം

മാനസാന്തരപ്പെട്ട് വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം ജറുസലേമിലെത്തിയ പൗലോസിന്, സഭയുടെ നെടുംതൂണുകളായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന യാക്കോബും കേപ്പായും യോഹന്നാനും നൽകിയ പ്രധാന നിർദ്ദേശങ്ങളിൽ ഒന്ന് "ദരിദ്രരെപ്പറ്റി ഓർമ്മ വേണം" എന്നായിരുന്നു. അവർ അക്കാര്യത്തിൽ ശ്രദ്ധാലുക്കളായിരുന്നു (ഗലാ. 2:9-10). ആദിമസഭയുടെ ചരിത്രവും വിശുദ്ധ പാരമ്പര്യങ്ങളും അനാഥരെയും വിധവകളെയും ദരിദ്രരെയും സഹായിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ അവർ പുലർത്തിയിരുന്ന നിഷ്ഠ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. ഈശോയുടെ ജീവിതവും ഉപദേശങ്ങളും എന്നും ഏറ്റവും എളിയവരെ ചേർത്തുനിർത്തുന്ന ഒന്നാണ്. പഴയനിയമ പ്രവാചകന്മാരും ദൈവജനത്തിനു നൽകിയ താക്കീത് സാമൂഹ്യനീതി സുപ്രധാനമാണ് എന്നത്രേ. സെന്റ് അഗസ്റ്റിൻ പറയുന്നു: "ദൈവം നിനക്ക് എത്രമാത്രം തന്നിരിക്കുന്നു എന്നു കാണുക. അവയിൽനിന്ന് നിനക്കാവശ്യമായവ മാത്രം എടുക്കുക. ശേഷിച്ചവ മറ്റുള്ളവർക്കുവേണ്ടിയുള്ളതാണ്." "ദയാലുവായ വ്യക്തി അടിമയാണെങ്കിലും സ്വതന്ത്രനാണ്. ദുഷ്ടൻ രാജാവാണെങ്കിലും അടിമയാണ്." നീതിയില്ലാത്തിടത്ത് പരമാധികാരം എന്നത് സംഘടിത കൊള്ളയാണ്. സാമൂഹ്യജീവിതത്തിൽ അധഃസ്ഥിതരായിട്ടുള്ള എല്ലാവരേയും സഹായിക്കാൻ നമുക്കാവുമോ? അസ്സീസിയിലെ ഫ്രാൻസീസിന്റെ വാക്കുകൾ: "അത്യാവശ്യമായതു ചെയ്തു തുടങ്ങുക; തുടർന്ന് സാധ്യമായവ ചെയ്യുക; അസാധ്യമെന്നു കരുതുന്നത് ചെയ്യുവാൻ നിങ്ങൾ വേഗം പ്രാപ്തരാകും." ഈ നൂറ്റാണ്ടിലെ മഹാത്യാഗികളായി ഭാരതസഭ കാണുന്ന വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവരായ മദർ തെരേസായും തേവർപറമ്പിൽ കുഞ്ഞച്ചനും ദൈവത്തിന്റെ ദരിദ്രരോടൊപ്പം ജീവിച്ച് വിശുദ്ധി നേടിയവരാണ്. രണ്ടാം

വത്തിക്കാൻ സൂനഹദോസ് നൽകുന്ന പഠനം നാം സ്വീകരിച്ചേ മതിയാവൂ. "മനുഷ്യർ തമ്മിൽ ന്യായമായ വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിലും മനുഷ്യോചിതവും നീതിപൂർവ്വകവുമായ ജീവിതവ്യവസ്ഥിതി പടുത്തുയർത്തുവാൻ വ്യക്തികളുടെ തുല്യശ്രേഷ്ഠത ആവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യരാശിയാകുന്ന ഏക കുടുംബത്തിലെ അംഗങ്ങൾ അല്ലെങ്കിൽ ജനസമൂഹങ്ങൾ തമ്മിൽ നിലവിലിരിക്കുന്ന സാമ്പത്തികവും സാമൂഹികവുമായ അതിരുകടന്ന വ്യത്യാസങ്ങൾ വാസ്തവത്തിൽ വലിയ ഇടർച്ചയ്ക്കു കാരണമാകുന്നു. അതു സാമൂഹ്യനീതിക്കും സമത്വത്തിനും വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠതയ്ക്കും എതിരായി നിലകൊള്ളുകയാണ്" (സഭ : ആധുനിക ലോകത്തിൽ, 29).

നീതിപൂർവ്വകമായ സാമൂഹികക്രമം പടുത്തുയർത്തുന്നതിനും സാമൂഹിക പ്രശ്നങ്ങളുടെ പരിഹാരത്തിനും ആഗോളവിപ്ലവവും അതിലൂടെയുള്ള ഉൽപാദനോപാധികളുടെ സാമൂഹ്യവത്കരണവുമാണ് മാർക്സ് കണ്ട ഒറ്റമൂലി. ഇത് അപ്രായോഗികമായ കാര്യമാണ്. നീതിപൂർവ്വകമായ ഒരു ഭരണക്രമത്തിനു വേണ്ട മനഃസാക്ഷി പരിശീലനം സഭയുടെ ലക്ഷ്യമാണ്. ഓരോ വ്യക്തിക്കും അർഹതപ്പെട്ടത് ലഭിക്കുന്ന നീതിപൂർവ്വകമായ ഒരു പൊതുഭരണക്രമം ഓരോ തലമുറയും ഏറ്റെടുക്കേണ്ട ചുമതലയാണ്. ഒരു രാഷ്ട്രധർമ്മമാകയാൽ സഭയ്ക്ക് അതു നേരിട്ട് ഏറ്റെടുക്കാൻ കഴിയുകയില്ല. ബനഡിക്റ്റ് പിതാവു പറയുന്നു: "സഭ രാഷ്ട്രത്തിനു പകരമുള്ളതല്ല. സഭ അങ്ങനെയാവുകയുമരുത്. പക്ഷേ, നീതിക്കുവേണ്ടിയുള്ള സമരത്തിൽ പങ്കുചേരാതിരിക്കാനും സഭയ്ക്കു സാധ്യമല്ല. സഭ മാറിനിൽക്കരുത്. നീതിയിലധിഷ്ഠിതമായ ഒരു സമൂഹം സഭയുടേതല്ല, രാഷ്ട്രത്തിന്റെ നേട്ടമായിരിക്കണം. നീതി പരിപോഷിപ്പിക്കുക, അതേസമയം സഭയെ ആഴത്തിൽ സ്പർശിക്കുന്ന കാര്യമാണ്. സഭ ഈ മേഖലയിൽ ഒരു സജീവ ശക്തിയാണ്. സഭ ജനങ്ങൾക്കു ഭൗതികസഹായങ്ങൾ വച്ചുനീട്ടുക മാത്രമല്ല, അവരുടെ ആത്മാക്കൾക്ക് നവജീവൻ നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു. മനുഷ്യന് അപ്പം കൊണ്ടു മാത്രം ജീവിക്കാം എന്ന തെറ്റിദ്ധാരണ അവനെ അപമാനിക്കുന്നതാണ്" (ദൈവം സ്നേഹമാകുന്നു, 28).

ദളിത് ദൈവശാസ്ത്രം

ദളിത് സഹോദരങ്ങളുടെ ആത്മാവിഷ്കാരം ബൈബിളിന്റെയും വിശുദ്ധ പാരമ്പര്യങ്ങളുടെയും പശ്ചാത്തലത്തിൽ വീണ്ടും നാം കണ്ടെത്തേണ്ടതുണ്ട്. ബൈബിളിലെ ദൈവം ഈജിപ്തിൽ പീഡിപ്പിക്കപ്പെട്ട ഇസ്രായേലിന്റെ വിമോചകനാണ്. കഠിനഹൃദയരായ ഭരണാധികാരികളെ താഴെയിറക്കുന്ന മനുഷ്യസ്നേഹിയായ ഒരു ദൈവം. ബൈബിളിലെ ഈ വിപ്ലവം ദൈവശക്തിയിൽ മനുഷ്യൻ ആശ്രയിക്കുന്നിടത്ത് ആരംഭിക്കുകയും ദൈവവുമായി ഉടമ്പടി ബന്ധം സ്ഥാപിക്കുന്നതിലൂടെ തുടരുന്നതുമാണ്. ഇവിടെ നരബലിക്കും വർഗ്ഗസമരത്തിനും സ്ഥാനമില്ല. ഭീകരതയും പ്രതികാരവും ഈ ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഭാഗമല്ല. സമഗ്രസ്വഭാവമുള്ള ഒരു ദളിത് ദൈവശാസ്ത്രം രൂപീകരിക്കാൻ ഇന്ത്യയിലെ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർക്ക് കടമയുണ്ട്. സഭാത്മകവും ദൈവകേന്ദ്രിതവും മനുഷ്യകേന്ദ്രിതവുമായ ഒരു ചിന്താശൈലിയാണ് വേണ്ടത്. "ചിലർ ഈ പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് അനാശാസ്യമായ പരിഹാരങ്ങൾ നിർദ്ദേശിക്കാൻ തുനിയുന്നുണ്ട് (സഭ ആധുനിക ലോകത്തിൽ, 51). സായുധ സമരങ്ങളും കേവലം ഏകപക്ഷീയമായ വിശകലനങ്ങളും സുവിശേഷാദർശങ്ങളോട് നീതി പുലർത്തിയില്ല.

ദളിത് ശാക്തീകരണം

ദളിത് സമൂഹത്തിന്റെ ഉൾക്കരുത്തും വൈശിഷ്ട്യങ്ങളും വേണ്ടത്ര പഠനവിഷയമായിട്ടില്ല ഇനിയും. പ്രകൃതിയിലേക്കു മടങ്ങൂ, പരിസ്ഥിതിയെ സംരക്ഷിക്കൂ എന്നൊക്കെ നാം മുറവിളി കൂട്ടുമ്പോൾ, പ്രകൃതി സ്നേഹികളും സ്വതവേ ആരോഗ്യമുള്ളവരുമായ ദളിത്സമൂഹങ്ങൾ നൽകുന്ന വലിയ പാഠങ്ങൾ നാം പഠിക്കാറില്ല. ദളിത് ശാക്തീകരണത്തിന്റെ വിവിധ മേഖലകളുണ്ട്. ഭാരതസമൂഹത്തിൽ അവരുടെ സാന്നിദ്ധ്യം വളരെ ഉയർന്ന ഒരു ശതമാനമാണ്. ഭാരതത്തിലെ ക്രൈസ്തവരിലും അവരുടെ എണ്ണം വലുതാണ്. ഈ മാനവവിഭവം വലിയ മുതൽക്കൂട്ടാണ്. അവകാശങ്ങൾ നേടിയെടുക്കുന്നതിൽ വലിയൊരു വിലപേശൽ ശക്തിയായി മാറാൻ അവർക്കു കഴിയും. പാരമ്പര്യമായി ചികിത്സാരംഗത്തും കലാകായികരംഗത്തും പ്രകൃതിസംരക്ഷ

ണരംഗത്തും അവർക്കുള്ള അറിവ് മാനവകുടുംബത്തിന്റെ പൊതുസ്വത്താണ്. ഹൃദയത്തിന്റെ സരളഭാവങ്ങളും മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ ഉദാത്ത നന്മകളും അവരിൽ സമൃദ്ധമായുണ്ട്. ഈ ശക്തികൾ തിരിച്ചറിയുന്നതിൽ അവരെ സഹായിക്കുക വലിയ കാര്യമാണ്. സംഗീതവും സുകുമാരകലകളും അവരുടെ ജീവിതത്തിന് സവിശേഷ താളാത്മകത നൽകുന്നുണ്ട്. അതിസമർത്ഥരായ ദളിത് വിദ്യാത്ഥിനീ വിദ്യാർത്ഥികളുണ്ട്. അതുപോലെ സർവ്വകലാവല്ലഭരായ പ്രതിഭാധനരായ വ്യക്തികളും.

സഭയുടെ മനസ്സിൽ ദളിത് സഹോദരങ്ങൾ ഒരിക്കലും അന്യരല്ല. അവരുടെ ഹൃദയദാഹങ്ങളുംസാമൂഹ്യതാൽപര്യങ്ങളും സർക്കാരിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതിന് സഭ എക്കാലവും ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ട്. സഭയുടെ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ തലങ്ങളിലും സജീവമായി ഇടപെടുന്നതിനും പങ്കുപറ്റുന്നതിനും ദളിത്സഹോദരങ്ങൾക്ക് ഏറെ അവസരങ്ങളുണ്ട്. അടിയന്തിര പ്രാധാന്യത്തോടെ സഭ മുഴുവനും ശ്രദ്ധ ചെലുത്തേണ്ട മേഖലയാണ് സർക്കാരുമായുള്ള ബന്ധം. പൗരന്മാരെ തരംതിരിച്ചുകാണുന്ന സർക്കാരിന്റെ നയങ്ങൾക്കെതിരെ ജനാധിപത്യമര്യാദകളിലൂടെ പടപൊരുതണം. ദളിത് സഹോദരങ്ങളിൽ വിദ്യാഭ്യാസപരമായി മുൻനിരയിൽ നിൽക്കുന്നവർ സ്വന്തം സഹോദരങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി വർദ്ധിച്ച ധൈര്യത്തോടെ തൂലിക ചലിപ്പിക്കണം. ദളിത് സമൂഹം നേരിടുന്ന വെല്ലുവിളികൾ വലുതാണ്. രാഷ്ട്ര ജീവിതത്തിൽ സർക്കാരിന്റെ ഭാഗത്തുനിന്നുള്ള തരംതിരിവാണ് അതിൽ ഏറ്റവും ശോചനീയമായത്. മതം മാറിയാൽ ഉടൻ ആനുകൂല്യങ്ങൾ ലഭിക്കുന്ന ഒരു രാഷ്ട്രീയ കാലാവസ്ഥ ഭാരതത്തിലുണ്ട്. കത്തോലിക്കാ ദളിതരുടെ അവകാശങ്ങൾ വെറും കടലാസ് പദ്ധതിയായി ചർച്ചകളിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങിനിൽക്കുകയാണ്. നമ്മുടെ ഡമോക്രസിയെ പിടികൂടിയിരിക്കുന്ന വലിയൊരു വ്യാധിയാണിത്. ന്യായത്തിലും നീതിയിലും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലും ജനങ്ങളുടെ ന്യായമായ അവകാശങ്ങൾ ആദരിക്കുന്ന സർക്കാരാണ് വേണ്ടത്. ഭാരതത്തിന്റെ വിവിധ സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ ജനാധിപത്യം പരിശോധിക്കുമ്പോൾ മനസ്സിലാകുന്ന കാതലായ കാര്യം അവിടങ്ങളിൽ നിലനിൽക്കുന്ന ഏകാധിപത്യത്തെ ചെറുത്തുതോൽപ്പിക്കുക എന്ന വലിയ ദൗത്യം അവശേഷിക്കുന്നു എന്ന സത്യമാണ്. ●

ലേഖനം

ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിലേക്ക് ഒരു പുതിയ നോട്ടം

പ്രൊഫ. യശ്പാൽകമ്മറ്റിയുടെ ശുപാർശയിലൂടെ

ബിഷപ് ജോസഫ് കല്ലറങ്ങാട്ട്
പാലാ രൂപതാ മെത്രാൻ

ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ചും സർവ്വകലാശാലകളെക്കുറിച്ചും ദാർശനിക സ്വഭാവമുൾക്കൊള്ളുന്നതും ദീർഘവീക്ഷണത്തോടുകൂടിയതുമായ ഒരുപിടി ശുപാർശകളും നിരീക്ഷണങ്ങളുമാണ് പ്രൊഫ. യശ്പാലിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള കമ്മറ്റി മുമ്പോട്ടുവച്ചിരിക്കുന്നത്. മുൻ മാനവശേഷി മന്ത്രി ശ്രീ. അർജുൻസിംഗായിരുന്നു 2008, ഫെബ്രുവരിയിൽ ഡോ. യശ്പാലിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ സമിതി രൂപീകരിച്ചത്. ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസമേഖലയുടെ നവീകരണത്തിനും അതിന് നവവീര്യം പകരുന്നതിനുമുള്ള കമ്മറ്റിയാണിത്. 2009, മാർച്ച് ഒന്നിന് ഡ്രാഫ്റ്റ് സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ശ്രീ. അർജുൻസിംഗിന് എഴുതിയ കത്തിൽ ഡോ. യശ്പാൽ പറയുന്നു: “ഈ കമ്മറ്റി ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട UGCയുടെയും AICTEയുടെയും അതുപോലുള്ള മറ്റു കൗൺസിലുകളുടെയും പ്രവർത്തനങ്ങളെ വിലയിരുത്താൻ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളതായിരുന്നല്ലോ. നമ്മുടെ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയെ കൂടുതൽ ക്രിയാത്മകവും സൃഷ്ടിപരവുമായ മേഖലകളിലേക്ക് ഉയർത്താൻ പറ്റുമെന്ന ബോദ്ധ്യം ഞങ്ങൾക്കുണ്ട്. മേൽപറഞ്ഞ രണ്ടു സംഘടനകളുടെയും പരിമിതികളുടെ ഒരു നീണ്ട പട്ടിക നിരത്താൻ ഞങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. അതു ഗുണകരമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയല്ല. അതിന്റെ ഘടനയിൽ ചെറുതോ വലുതോ ആയ തിരുത്തലുകളും കൂട്ടിച്ചേർക്കലുകളും വരുത്തി ഞങ്ങളുടെ എനർജി നഷ്ടപ്പെടുത്തുവാനും ഞങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. മറിച്ച് നമ്മുടെ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസസിസ്റ്റത്തിലെ ചില അടിസ്ഥാന ബലഹീനതകൾ എന്തെന്ന് പഠിക്കാൻ ഞങ്ങൾ ആഗ്രഹിച്ചു. അതുകൊണ്ട് ഗുണമേന്മയുള്ളതും നവചൈതന്യം ഉൾക്കൊ

ളുന്നതുമായ ഒരു ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം ലക്ഷ്യംവച്ച് ഉപദേശിക്കാൻ ഞങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നു." സുവ്യക്തമായ ഒരു വീക്ഷണം ഈ കമ്മറ്റിക്ക് ഉണ്ടെന്ന് വ്യക്തമാണല്ലോ. ഒരു ദാർശനിക ഗൗരവം ഈ നിലപാടിലുണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയിലെ 22 വിദഗ്ദ്ധന്മാർ ഉൾപ്പെടുന്ന സമിതിയാണിത്. 80-ലധികം പേജുകളുള്ള ഈ റിപ്പോർട്ടിന്റെ വിശദാംശങ്ങളിലേക്ക് എല്ലാം നമുക്ക് കടക്കാനാവില്ല. ഇതിലെ ചില മുഖ്യധാരകൾ എടുത്തുകാണിക്കുക മാത്രമാണ് ലക്ഷ്യം. ഇതിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളെല്ലാം പുത്തൻആശയങ്ങളല്ല. മറിച്ച്, ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയേയും സർവ്വകലാശാലകളെയും ഒരു പുതിയ ലെൻസിലൂടെ നോക്കി കാണുകയാണ്. ആ നോട്ടത്തിൽ ഈ മേഖലകളെ പുനർ നിർവചിക്കാൻ പരിശ്രമിക്കുന്നു എന്നതാണ് ഇതിന്റെ തനിമ. ഈ പരിശ്രമത്തിൽ പുതുമയുടെ ഗന്ധം വല്ലപ്പോഴുമെങ്കിലും നമുക്കാശ്വസിക്കാനും സാധിക്കുന്നുണ്ട്. ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയിലെ കൃത്രിമത്വങ്ങളെ ശക്തമായി വിമർശിക്കുന്ന സമീപനം കമ്മറ്റി ആദ്യന്തം സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയ്ക്ക് ഒരു ദേശീയ കമ്മീഷൻ വേണമെന്ന ബോധ്യത്തോടുകൂടിയാണ് ഈ കമ്മറ്റി എല്ലാ കാര്യങ്ങളും പഠനവിധേയമാക്കിയിരിക്കുന്നത്. (National Commission for Higher Education and Research, NCHER). ഇതിന് ഭരണഘടനാപരമായ ഒരു പദവി നൽകണമെന്ന് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇന്ന് വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയിൽ പല നിയന്ത്രണഘടകങ്ങളുണ്ട്.

ഉദാ. University Grants Commission (UGC)

National Council of Teacher Education (NCTE)

All India Council for Technical Education (AICTE)

Medical Council of India (MCI)

Bar Council of India (BCI)

Council of Architecture (COA)

Pharmacy Council of India (PCI)

ഇത്തരം കൗൺസിലുകളെല്ലാം മേൽപറഞ്ഞതിൽ ലയിക്കുകയോ അതിന് വഴിമാറിക്കൊടുക്കുകയോ അല്ലെങ്കിൽ അതിൽ

ഉൾച്ചേർക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്യണം. ഓരോ ശാഖയ്ക്കും വ്യത്യസ്ത കൗൺസിലുകൾ ആവശ്യമില്ല. ഈ കൗൺസിലുകളുടെ അമിത ഇടപെടൽമൂലം പുരോഗതിയും ഗുണമേന്മയും തടസ്സപ്പെടുന്നു. ഈ കൗൺസിലുകൾ അവയുടെ അക്കാദമിക് ചുമതല സർവ്വകലാശാലകൾക്ക് തിരിച്ചുനല്കണം. ദേശീയ വിജ്ഞാന കമ്മീഷന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ അമിതനിയന്ത്രിതവും, മോശമായി ഒരുക്കപ്പെട്ടതുമായ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസവ്യവസ്ഥിതിയാണ് ഇന്ന് രാജ്യത്ത് നിലനില്ക്കുന്നത് എന്നു മുമ്പേ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണ്. ഇതിന്റെ ചുവടു പിടിച്ചുതന്നെയാണ് പുതിയ കമ്മറ്റി മേൽപറഞ്ഞ നിർദ്ദേശം മുമ്പോട്ട് വച്ചിരിക്കുന്നത്. ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന ഘടന നീതിപൂർവ്വകമായ ഒന്നായിരിക്കണമെന്ന് കമ്മറ്റി പ്രത്യേകം നിരീക്ഷിക്കുന്നു. NCHERനെ ഒരു Czar ആയി കാണരുതെന്ന് ഡോ. യശ്പാൽതന്നെ ഊന്നിപ്പറയുന്നു. സർവ്വകലാശാലകളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം മാനിക്കണം. നിർജ്ജീവമായ ഐകരൂപ്യം അപകടത്തിലേക്ക് നയിക്കും. ഒരു സർവ്വകലാശാല മറ്റൊന്നിന്റെ കാർബൺ കോപ്പി ആകാൻ പാടില്ല എന്നും എടുത്തുപറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. NCHER ഒരു ഫസിലിറ്റേറ്ററും കാറ്റലിസ്റ്റുമായിട്ടാണ് പ്രവർത്തിക്കേണ്ടത്. ഇന്ന് സർവ്വകലാശാലകളിൽ ആവശ്യത്തിൽ കൂടുതൽ സർക്കാർ ഇടപെടലും, പരിശോധനയും നിയന്ത്രണവും ഉണ്ടെന്ന് കമ്മറ്റി വ്യക്തമായി എടുത്തുപറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

മറ്റൊരു പ്രത്യേകത, ഈ കമ്മറ്റി വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ നേർക്ക് സമഗ്രമായ ഒരു സമീപനം (Wholistic) സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നതാണ്. കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിൽ വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയിൽ ആവശ്യത്തിലേറെ ശിഥിലീകരണം, ഛിന്നഭിന്നമാക്കൽ, തുണ്ടുതുണ്ടുകളായി വേർപിരിയൽ നടന്നിട്ടുണ്ട്. കുട്ടികൾക്ക് ഉറങ്ങാൻ കൊടുക്കുന്ന ചെറിയ ഉറക്കറ പോലെ എന്ന് ഈ കമ്മറ്റി അതിനെ വിശേഷിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. വ്യത്യസ്ത വിഷയങ്ങൾ തമ്മിൽ കാര്യമായ ബന്ധമില്ലാതെവന്നു എന്നു മാത്രമല്ല, അകൽച്ചയും ഉണ്ടായി. തന്നെയുമല്ല ഇത്തരം നിർദ്ദിഷ്ടമേഖലകളിൽ വന്ന പുതിയ കാഴ്ചപ്പാടുകളും ഉൾക്കാഴ്ചകളും നിലവിലിരിക്കുന്ന സിസ്റ്റത്തോട് സംയോജിപ്പിക്കുന്നതിലും വിജയിച്ചില്ല. പ്രകാശം കടത്തിവിടാത്ത ഒപ്പേക്ക്ബോഡി പോലെ ഓരോ ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റും പ്രവർത്തിക്കുന്നു എന്നും എടുത്തുപറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഓരോന്നും അവരവരുടെ തടവറയിലാണെന്ന് കമ്മറ്റി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. ഇത് കുട്ടികളുടെയും അധ്യാപകരുടെയും ചിന്തകളുടെ

പറക്കലിനെ തടഞ്ഞു; സൃഷ്ടിപരത നശിപ്പിച്ചു; പൊതുവിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയിലും കോളേജിലും ഇതുതന്നെ സംഭവിച്ചു. കൂടുതൽ ചിന്തിക്കുവാനും, പുതിയ അറിവ് കണ്ടെത്താനുമുള്ള കുട്ടികളുടെ അന്വേഷണ തൃഷ്ണ നഷ്ടപ്പെട്ടു. അറിവു കൊടുക്കാൻ മാത്രമേ പരിശ്രമിച്ചുള്ളൂ. അറിവ് സൂക്ഷിക്കുന്ന സംഭരണികളായിമാത്രം കുട്ടികളെ കണ്ടു. കുട്ടികളെ ഇന്റർ ഡിസിപ്ലിനറി അനുഭവമുള്ളവരാകണമെന്ന നിർദ്ദേശം ഏറെ ശ്ലാഘനീയമായ ഒന്നത്രേ. അത് പുതിയൊരാവേശം നല്കുന്നുണ്ട്. അമിതമായ അകൽച്ചയുടെ ചിന്ത വിവിധ വിഷയങ്ങൾ തമ്മിൽ ഉണ്ടാകരുത്. അറിവിന്റെ ക്യൂബിക്കലൈസേഷൻ നല്ലതല്ല.

മറ്റൊരു പ്രത്യേകത, സർവ്വകലാശാലകളെക്കുറിച്ചുതന്നെ ദാർശനികസ്വഭാവമുള്ള നിരീക്ഷണങ്ങൾകൊണ്ട് പുനർനിർവചിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നതാണ്. സർവ്വകലാശാലകൾക്ക് സുപ്രധാനമായ സ്ഥാനം നല്കിയിരിക്കുകയാണ്. സർവ്വകലാശാല എന്നാൽ പുതിയ ആശയങ്ങൾ ജനിക്കുന്ന സ്ഥലം എന്നത്രേ. സർവ്വകലാശാലകൾ ലോകത്തിലെ എല്ലാ വൈജ്ഞാനികശാഖകളെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. സൃഷ്ടിപരതയുടെ നൈസർഗ്ഗികസ്വഭാവമുള്ള മനസ്സുകളുടെ ഒരുമിച്ചു കൂടലാണത്. യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ പുതിയ കാഴ്ചപ്പാടുകൾ സൃഷ്ടിക്കുകയും ആശയവിനിമയം നടത്തുകയും ചെയ്യേണ്ട വേദിയാണത്. സർവ്വകലാശാലകൾക്കു കുട്ടികളെ പ്രാപ്തരാക്കുക എന്നതു മാത്രമല്ല, സമൂഹത്തിന്റെ ചിന്താപരമായ പ്രവൃത്തിയിലും സ്ഥാനമുണ്ട്. അതുവഴി ആഗോളചിന്തയിലും വിജ്ഞാനത്തിന്റെ വികാസം വഴി ഉണ്ടാകുന്ന സാംസ്ക്കാരിക വളർച്ച ഇതാണ്.

ഇപ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കാൻ സർവ്വകലാശാലകൾ സ്വതന്ത്രസ്ഥാപനങ്ങളായിരിക്കണം. അവ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളിലെ-സാമൂഹ്യ-സാംസ്ക്കാരിക ഘടകങ്ങളെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കണം. ഈ വൈവിധ്യം അവയ്ക്ക് അവയുടെ പശ്ചാത്തലങ്ങളോടുള്ള ജൈവബന്ധമാണ് വ്യക്തമാക്കുന്നത്. സർവ്വകലാശാല കേവലം ഫിസിക്കലല്ല; അത് സാംസ്ക്കാരികം കൂടിയാണ്. അങ്ങനെയാണല്ലോ സാംസ്ക്കാരികനവോത്ഥാനം ഉണ്ടാവുക. ഗവേഷണവും പ്രബോധനവുംവഴി അവ അറിവിലും സംസ്ക്കാരത്തിലും മുന്നേറുകയും വിമർശനപരമായ വിലയിരുത്തലുകൾ നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. സമൂഹത്തിന്റെ അനുദിനമുള്ള ആവശ്യങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുവേണം സർവ്വ

കലാശാല വളരാൻ. രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവുമായ ശക്തികളിലും ഇടപെടലുകളിൽ നിന്നും സർവ്വകലാശാല സ്വതന്ത്രമായിരിക്കണം. ധാർമ്മികവും ബൗദ്ധികവുമായ സ്വാതന്ത്ര്യം എന്നത് സർവ്വകലാശാല എന്ന വാക്കിൽതന്നെ അന്തർലീനമാണെന്ന് വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ സ്വാതന്ത്ര്യം എന്നത് പരിശീലനം നേടുന്നതിനും ഗവേഷണം നടത്തുന്നതിനുമുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യമാണ്. ഇത് സർക്കാരും സമൂഹവും മാനിക്കേണ്ട കാര്യമാണ്. പഠിപ്പിക്കലും ഗവേഷണവും അവിഭാജ്യമാണെന്ന് സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നു. കാരണം സർവ്വകലാശാലയുടെ ചുമതല കുട്ടികൾക്ക് അറിവു നല്കുക മാത്രമല്ല, അവർക്ക് അറിവ് സൃഷ്ടിക്കാനുള്ള അവസരം ഒരുക്കുക കൂടിയാണ്. സർവ്വകലാശാലകൾ സമൂഹത്തെ സേവിക്കണമെന്നും സമൂഹത്തോട് അടിസ്ഥാനപരമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കണമെന്നും എടുത്തുപറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സർവ്വകലാശാലകളും സമൂഹവും തമ്മിൽ സവിശേഷമായ സൗഹൃദമുണ്ട്. രാജ്യത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങളോട് പ്രതികരിക്കാൻ സർവ്വകലാശാലകൾക്ക് കഴിയണം. സമൂഹത്തിലെ യുവമനസ്സുകളും ഹൃദയങ്ങളുമായിട്ടാണ് സർവ്വകലാശാലകൾ എപ്പോഴും ബന്ധപ്പെടുന്നത്. വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയും യഥാർത്ഥലോകവും തമ്മിലുള്ള അകൽച്ച ഉണ്ടാകാതെ ശ്രദ്ധിക്കണം.

സർവ്വകലാശാലകൾക്കുവേണ്ടി നിക്ഷേപിക്കുന്നത് ഒരിക്കലും നഷ്ടമല്ലെന്ന് എടുത്തു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇന്ത്യയിലെ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ സംസ്ഥാനസർവ്വകലാശാലകൾക്ക് വലിയ പ്രാധാന്യമുണ്ട്. നട്ടെല്ല് എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്നത് ഈ സർവ്വകലാശാലകളാണ്. അതും ഇൻഡ്യൻ സർവ്വകലാശാലകൾതന്നെയാണ്. കൂടുതൽ കുട്ടികളും അവിടെയാണ് പഠിക്കുന്നത്. സംസ്ഥാന സർക്കാരിനാണ് ഈ സർവ്വകലാശാലകളുടെ ഉത്തരവാദിത്വം. ഇവിടെ കേന്ദ്ര-സംസ്ഥാനസർവ്വകലാശാലകൾ തമ്മിൽ വിവേചനം പാടില്ല. കേന്ദ്ര സർവ്വകലാശാലയുടെ ആനുകൂല്യങ്ങൾ സംസ്ഥാനസർവ്വകലാശാലകൾക്കും നല്കണം. സംസ്ഥാനസർക്കാർതന്നെ ഉദാരമായി സഹായിക്കണം. ഭാരതത്തിലെ ബൗദ്ധ-ഹൈന്ദവ-ജൈന സർവ്വകലാശാലകൾക്ക് രാജാക്കന്മാർ വലിയ തുക ദാനം ചെയ്തിരുന്ന പാരമ്പര്യം ഏവർക്കും അറിവുള്ളതാണ്. ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസം സർക്കാരിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വമാണെന്ന് ഡോ. എസ്. രാധാകൃഷ്ണന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള സർവ്വകലാശാല വിദ്യാഭ്യാസകമ്മീഷൻ (1948) ഊന്നിപ്പറയുകയുണ്ടായി.

ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂടെയേ ജനാധിപത്യവൽക്കരണം നടപ്പിലാവുകയുള്ളൂ. ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസം സമൂഹത്തിലെ ഉയർന്ന ക്ലാസ്സിനുവേണ്ടി മാത്രമല്ല. ജീവിതത്തിന്റെ വ്യത്യസ്ത തുറകളിലെ ചെറുപ്പക്കാർ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിലെത്തുമ്പോൾ സമൂഹത്തിലെ ക്ലാസ് ബാരിയേഴ്സിനെ മറികടക്കുകയാണ്. സാർവ്വത്രികമാനം കണ്ടെത്തുകയാണ്. ലോകത്തിലെ ഹ്യൂമനിസ്റ്റ് പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ സൂക്ഷിപ്പുകാരാണ് സർവ്വകലാശാലകൾ. സാർവ്വത്രിക അറിവ് സ്വരുക്കൂട്ടുക എന്നതാണ് സർവ്വകലാശാലകളുടെ ലക്ഷ്യം. രാഷ്ട്രീയവും ഭൂമിശാസ്ത്രപരവും വംശീയവും സാംസ്ക്കാരികവുമായ അതിർവരമ്പുകളെ മറികടന്നുകൊണ്ടാണത്. എല്ലാ സംസ്ക്കാരങ്ങളും പാരമ്പര്യങ്ങളും തമ്മിൽ പരസ്പരം അറിയേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെ എടുത്തുകാണിക്കുക എന്നതാണ് സർവ്വകലാശാലയുടെ ലക്ഷ്യം. മനുഷ്യനിലുള്ള മനുഷ്യത്വത്തെ ഉയർത്തുവാനും മൃഗീയതയെ താഴ്ത്തുവാനും ഇത് ഉപകാരപ്പെടും. സത്യസന്ധമായ സമീപനങ്ങൾ പുലർത്തുകയും വളർത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ജോലി ലക്ഷ്യം വയ്ക്കുകയും ഭദ്രമായ യുക്തിവിചാരം പരിപോഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ജനാധിപത്യത്തിന്റെ ഭാവി ഒരു വലിയ പരിധിവരെ അറിവിനെ സൃഷ്ടിക്കാനുള്ള സമൂഹത്തിന്റെ കഴിവിനെ ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നത്. വ്യത്യസ്ത പശ്ചാത്തലങ്ങളിൽനിന്നുള്ള മനസ്സുകളുടെ സമ്മേളനമാണ് സർവ്വകലാശാല എന്ന കമ്മറ്റിയുടെ നിഗമനം മുൻവിധികളില്ലാത്തതാണ്. സമൂഹത്തിലെ തരംതിരിവുകൾ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസംവഴി അപ്രത്യക്ഷമാകും. അതിന് ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തെ ദേശീയ ഉത്തരവാദിത്വമായി എടുക്കണം. കുറഞ്ഞ ചിലവിൽ കൂടുതൽപേർക്ക് ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം നല്കുക എന്ന ലക്ഷ്യവും കമ്മറ്റി ശക്തമായി മുമ്പോട്ടുവയ്ക്കുന്നു.

ഈ അടിസ്ഥാന കാഴ്ചപ്പാടുകളിൽനിന്നുകൊണ്ടാണ് പ്രത്യേക നിർദ്ദേശങ്ങളിലേക്ക് കടന്നിരിക്കുന്നത്. പ്രൈമറി വിദ്യാഭ്യാസം മുതൽ സർക്കാരിന്റെയും സമൂഹത്തിന്റെയും ശ്രദ്ധ പതിയണമെന്ന് എടുത്തുപറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അണ്ടർ ഗ്രാജ്വേറ്റ് വിഭാഗം ശക്തമായ പുനഃപരിശോധനയ്ക്ക് വിധേയമാകണമെന്ന് നിരീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. കോളേജുകളുടെ പ്രാധാന്യം കുറയരുതെന്ന് നിരീക്ഷിക്കണം. കോളേജുകളെ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അടിത്തറയായി കാണണം. അതിനുശേഷം സർവ്വകലാശാലകൾ നേരിടുന്ന വെല്ലുവിളികൾ എല്ലാം ശാസ്ത്രീയമായി

രംഗത്തു കൊണ്ടുവരുന്നു. സർവ്വകലാശാലകളുടെ ഭരണസംവിധാനം, സ്വയംഭരണസ്വഭാവമുള്ള സർവ്വകലാശാലകളുടെ പ്രാധാന്യം തുടങ്ങിയവ വ്യക്തമാക്കുന്നു. പഠനത്തിന്റെയും സിലബസ്സിന്റെയും നേർക്ക് തുറന്ന ഒരു മനസ്ഥിതി കാണിക്കുന്നുണ്ട്. സർവ്വകലാശാലകളുടെ ഭാരം കുറയ്ക്കണം. വി.സി.മാരുടെ നിയമനവും സർവ്വകലാശാലയിലെ ജോലികൾ കാര്യക്ഷമമാക്കാനുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങളുമുണ്ട്. അധ്യാപക പരിശീലനത്ത് പ്രാധാന്യം നല്കിയിട്ടുണ്ട്. വിദേശസർവ്വകലാശാലകളുമായി നമ്മുടെ സർവ്വകലാശാലകൾ നിർബന്ധമായും ബന്ധപ്പെടമെന്നും അവിടത്തെ പ്രഗത്ഭരായ അധ്യാപകരേയും ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരെയും പരിചയപ്പെടുവാനുള്ള അവസരം നമ്മുടെ കുട്ടികൾക്ക് ഉണ്ടാകണമെന്നും പറഞ്ഞുവച്ചിട്ടുണ്ട്. അവിടങ്ങളിലെ വെറും ഇടത്തരം സർവ്വകലാശാലകളുടെ "കടകൾ" ഇവിടെ തുറക്കാൻ അനുവദിക്കുകയല്ല വേണ്ടതെന്നും എടുത്തു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. രാജ്യത്തെ മികച്ച 1500 കോളേജുകളെ സർവ്വകലാശാലകളാക്കാൻ നീക്കമുണ്ട്. കൂൺപോലെ പെട്ടെന്ന് വളർന്ന Deemed സർവ്വകലാശാലകളെക്കുറിച്ച് ശക്തമായ വിമർശനം നല്കുന്നുണ്ട്. എന്തിനുവേണ്ടി ആ പദവി നല്കിയോ അതിൽനിന്നെല്ലാം അവ വഴിമാറിപ്പോയെന്നും വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയിൽ വൈവിധ്യവും ആഴപ്പെടലും സംരക്ഷിക്കും എന്ന ബോധ്യത്തിലാണ് ആ പദവി നല്കിയതെന്നും എടുത്തുപറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ മേഖലയിൽ അടുത്ത കാലത്തുണ്ടായ സ്ഫോടനാത്മകമായ വളർച്ചയെക്കുറിച്ചും അതിന്റെ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചും കമ്മറ്റി വലിയ ഉൽക്കണ്ഠ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. എൻജിനീയറിംഗ്, മെഡിക്കൽ, മാനേജുമെന്റ് തുടങ്ങിയ മേഖലകളിലെ സ്വകാര്യമാനേജുമെന്റുകളുടെ കടന്നുവരവും പ്രവർത്തനവും കമ്മറ്റി ഏറെ തൃപ്തിയോടെ അല്ല കണ്ടിരിക്കുന്നത്. ഇവിടെ കമ്മറ്റി മുൻവിധിയോടെ നിലപാടുകൾ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നാണ് എന്റെ നിരീക്ഷണം. വിശദമായ ചർച്ചകൾ ഈ ഭാഗത്തു നടത്തേണ്ടതുണ്ട്. അതേസമയം IITകളും IIMകളും സമ്പൂർണ്ണ സർവ്വകലാശാലകളായി മാറ്റണമെന്നും നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നു. വിശദമായ പഠനങ്ങളും വിശകലനങ്ങളും ഇനിയും ആവശ്യമായ ഏറെ ഭാഗങ്ങൾ ഈ കമ്മറ്റിയുടെ പഠനറിപ്പോർട്ടിലുണ്ട്. NEHERതന്നെ ഏകാധിപത്യപ്രവണത കാണിക്കാൻ സാധ്യതയുണ്ട്. എങ്കിലും പ്രതീക്ഷകളുണർത്തുന്ന ഏറെ സമീപനങ്ങളുള്ള ഒരു പഠനറിപ്പോർട്ടാണിത്.

ലേഖനം

അക്കാദമിക് അത്തേയ്സ്സം മതന്യൂനപക്ഷങ്ങൾ ജാഗ്രത പാലിക്കണം

ബിഷപ് ജോസഫ് കല്ലറങ്ങാട്ട്
പാലാ രൂപതാ മെത്രാൻ

കേരളത്തിലെ മത-സാംസ്ക്കാരികമൂല്യങ്ങളെ കരണ്ടുതിന്നുന്ന രണ്ടു മാറാരോഗങ്ങളാണ് അക്കാദമിക്ക് അത്തേയ്സ്സവും മാധ്യമ അത്തേയ്സ്സവും. ജനാധിപത്യം എന്നത് ഒരു ഭരണസമ്പ്രദായം മാത്രമല്ല; അത് ഒരു ജീവിതരീതിയെ കുറിക്കുന്നു. ജനാധിപത്യത്തിൽ വ്യക്തിക്കാണ് പ്രാധാന്യം. അധികാരം ജനങ്ങളിൽനിന്ന് ലഭിച്ചതാണ്. സർവ്വാധിപത്യത്തിൽ രാഷ്ട്രത്തിനും. വ്യക്തിയുടെ ജീവിതത്തിൽ ആവശ്യമായ സാഹചര്യം സൃഷ്ടിക്കുക എന്നതാണ് സ്റ്റേറ്റിന്റെ ചുമതല. ജന നന്മയുടെ കാവൽക്കാർ ആകേണ്ടവരാണ് ജനാധിപത്യഭരണാധികാരികൾ. നമ്മൾ അന്യാധിപത്യത്തിൽനിന്ന് ജനാധിപത്യത്തിലേക്കെത്തിയെങ്കിലും നമ്മുടെ ഭരണാധികാരികൾ കാണിക്കുന്നത് സർവ്വാധിപത്യപ്രവണതകൾ മാത്രമാണ്. മതാത്മകതയേയും സ്വകാര്യതയേയും ഭംഗപ്പെടുത്തുംവിധം മതജീവിതത്തിലേക്കും വ്യക്തിജീവിതത്തിലേക്കും രാഷ്ട്രം അതിക്രമിച്ച് കടക്കുകയാണ്. ഏകാധിപത്യപ്രവണതക്കാരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മതവും സംസ്ക്കാരവും ഭീഷണിയാണ്. എന്തു വിലകൊടുത്തും ഇവയുടെ ശക്തിയും സ്വാധീനവും ഇല്ലാതാക്കാൻ രാഷ്ട്രം ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിൽ രാഷ്ട്രങ്ങൾ ഉരുക്കുമുഷ്ടികൊണ്ടാണ് അധികാരം പ്രയോഗിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ ആധുനികകാലത്ത് സംശയത്തിനിടനൽകാത്തവിധം ബുദ്ധികൂർമ്മതയോടെയാണ് അധികാരം പ്രയോഗിക്കുന്നത്. കേരളത്തിലെ ഇടതുപക്ഷസർക്കാർ അതിനു കണ്ടെത്തിയ മേഖലയാണ് വിദ്യാഭ്യാസരംഗം. പാഠപുസ്തകങ്ങളിലൂടെ ഈശ്വരനിഷേധം പ്രചരിപ്പിക്കുക, ഇതാണ് അക്കാദമിക് അത്തേയ്സ്സം. അതിനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുവാൻ മാധ്യമങ്ങളും. ചൂഷിതവർഗ്ഗക്കാർക്കുവേണ്ടിയാണ് തങ്ങൾ നിലനില്ക്കുന്നതെന്ന് പറഞ്ഞ് അവരെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിച്ച്

ശാസ്ത്രീയമായ രീതിയിൽ ചൂഷണം നടത്തുന്നു. മതത്തിന്റെയും സംസ്ക്കാരത്തിന്റെയും കീർത്തിക്ക് ഹാനി തട്ടുന്ന ഇത്തരം പ്രവൃത്തികൾ ക്ഷന്തവ്യമല്ല. മതന്യൂനപക്ഷങ്ങൾ തികഞ്ഞ ജാഗ്രത പാലിക്കേണ്ട സമയമാണിത്.

പാഠ്യപദ്ധതിയിൽനിന്നു മതചിന്തകളും ദൈവവിചാരവും പാടേ ഉപേക്ഷിക്കുന്നത് ഏറ്റവും അപകടകരമായ ഒരു സമീപനമാണ്. പാഠ്യപദ്ധതിക്ക് സമഗ്രസ്വഭാവം ഉണ്ടാകണം. എല്ലാ ജനവിഭാഗങ്ങളുടെയും മതങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ആധികാരികമായ അറിവ് വിശ്വാസമണ്ഡലത്തിൽ മാത്രമല്ല വൈജ്ഞാനികരംഗത്തും വലിയ ഒരു മുതൽക്കൂട്ടാണ്. സത്യവും ധാർമ്മികതയും കുട്ടികൾ കണ്ടുമുട്ടുന്നത് ഇത്തരം പഠനങ്ങളിലൂടെയാണ്. സെക്കുലർ അറിവ് അത് എത്ര വികസിച്ചാലും പരിമിതികളുള്ളതാണ്. “ദൈവികമാനത്തെ കുറച്ചുകാണിക്കുക, അല്ലെങ്കിൽ ഛേദിച്ചുകളയുക എന്ന പ്രവണത നിങ്ങൾ അനുവദിച്ചാൽ ശേഷിക്കുന്ന വൈജ്ഞാനികമേഖല വെറും തുണ്ടുകഷണങ്ങളായി ചിതറിക്കപ്പെടും” എന്ന കാർഡിനൽ ന്യൂമാന്റെ വാക്കുകൾ ശ്രദ്ധേയമത്രേ. എല്ലാറ്റിനെയും കോർത്തിണക്കുന്ന സാർവ്വത്രികമൂല്യങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെടുമ്പോഴാണ് ഈ ചിതറിക്കൽ നടക്കുന്നത്. “ശാസ്ത്രവും തത്ത്വശാസ്ത്രവും ദൈവശാസ്ത്രവും തമ്മിൽ കോർത്തിണക്കിയാൽ മാത്രമേ ബൗദ്ധികതയുടെ, യുക്തിഭദ്രതയുടെ മേഖലകളെ വലുതാക്കുവാനും സത്യത്തിന്റെയും നന്മയുടെയും വലിയ മേഖലയിലേക്ക് കടക്കുവാനും സാധിക്കുകയുള്ളൂ. സത്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ അവബോധമാണ് എല്ലാം തമ്മിൽ കോർത്തിണക്കുന്നത്. മതപരമായ മാനം സംസ്ക്കാരത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നൈസ്സർഗ്ഗികമാണ്, ആന്തരമാണ്. ഈ മാനമാണ് ഒരു വ്യക്തിയുടെ ആകമാനവളർച്ചയെ സഹായിക്കുന്നത്. ഇപ്രകാരമാണ് അറിവ് യഥാർത്ഥ വിജ്ഞാനമായി മാറുന്നത്” (ബനഡിക്ട് 16-ാമൻ മാർപാപ്പ). ഈ സ്വഭാവസവിശേഷതയാണ് നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയിൽനിന്നും നഷ്ടപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. അത് ക്രമേണ ഒരു ബൗദ്ധിക അത്തേയ്സ്സം എന്ന പന്ഥാവിലേക്ക് വഴി തെളിക്കുകയാണ്. കുട്ടികളിൽനിന്നു ദൈവവിചാരം നഷ്ടപ്പെടുന്നത് ആത്യന്തികമായി രാജ്യത്തിന്റെ ഭാവിയെ ബാധിക്കും. വിദ്യാഭ്യാസ വിചക്ഷണനായ ഡോ. രാധാകൃഷ്ണൻ വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയിൽ ധാർമ്മികശാസ്ത്രത്തിന്റെയും മതസംബന്ധമായ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെയും ആവശ്യകത സവിശേഷമായ രീതിയിൽ എടുത്തുകാട്ടിയ വ്യക്തിയായിരുന്നു.

അക്കാദമിക് അത്തേയ്സ്സവും മാധ്യമ അത്തേയ്സ്സവും തേർവാഴ്ച നടത്തുന്ന ഈ അവസരത്തിൽ മതന്യൂനപക്ഷങ്ങൾ തങ്ങ

ളുടെ ന്യൂനപക്ഷാവകാശത്തെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ ഗൗരവമായി ചിന്തിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾ കരുത്താർജ്ജിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ജനാധിപത്യത്തിനു ജന്മസിദ്ധമായ ഒരു വൈകല്യമുണ്ട് എന്നു പറയാറുണ്ട്. അത് ഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെ സ്വേച്ഛാധിപത്യമായി ജനാധിപത്യം അധഃപതിക്കാനുള്ള സാധ്യത ഉണ്ട് എന്നതത്രേ. എല്ലാ ജനാധിപത്യഭരണഘടനകളിലും അതിനുള്ള ചില പരിഹാരമാർഗ്ഗങ്ങളും എഴുതിച്ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. ഇൻഡ്യൻ ഭരണഘടനയിൽ ഈ നിയമങ്ങൾ ന്യൂനപക്ഷാവകാശങ്ങളുടെ രൂപമാണ് സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. 'ന്യൂനപക്ഷം' എന്ന പദത്തിന്റെ വ്യംഗ്യാർത്ഥതലങ്ങൾ അതിന്റെ വാച്യാർത്ഥത്തെ ഇല്ലാതാക്കുന്നില്ല. ന്യൂനപക്ഷത്തിന് പുതിയ നിർവചനം നല്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നവരും, ന്യൂനപക്ഷപദവിതന്നെ എടുത്തുകളയാൻ ശ്രമിക്കുന്നവരും ഭരണഘടനതന്നെയും ഭരണഘടനാവിരുദ്ധമാണെന്ന് വാദിക്കുന്നവരാണ്! നിയമസഭയുടെ അധികാരത്തിന് ഭരണഘടനാപരമായ പരിധികൾ ഇല്ലെങ്കിൽ എന്തു സംഭവിക്കുമായിരുന്നു എന്നതിന് ഉത്തമനിദർശനമാണ് 2006-ലെ കേരള പ്രൊഫഷണൽ കോളേജ് ആക്ട്.

അക്കാദമിക് അത്തേയ്സ്സമെന്ന വിഷബാധക്കുള്ള മറുമരുന്നാണ് ന്യൂനപക്ഷാവകാശം എന്ന ടോണിക്ക്. ഓരോ സമുദായത്തോടും ചേർന്നുള്ള സാംസ്ക്കാരികവും, മതാത്മകവും ധാർമ്മികവും ഭാഷാപരവുമായ പൈതൃകം പരിരക്ഷിക്കാനും പുഷ്ടിപ്പെടുത്താനുമാണ് ന്യൂനപക്ഷാവകാശങ്ങൾ. അത് രാഷ്ട്രീയക്കാരുടെ സൗകര്യം പോലെ പുനർനിർവചിക്കാനോ എടുത്തുകളയാനോ വേണ്ടിയല്ല. വളരെ അടിസ്ഥാനസ്വാഭാവമുള്ള ദാർശനിക കാഴ്ചപ്പാടുകൾ അതിന്റെ പിന്നിലുണ്ട്. അത് മതസമൂഹങ്ങളോട് അസ്തിത്വപരമായ ബന്ധം പുലർത്തുന്നവയുമാണ്. ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾതന്നെ ഈ ദാർശനിക കാഴ്ചപ്പാടിനെപ്പറ്റി കൂടുതൽ അവബോധമുള്ളവരായാൽ മാത്രമേ ന്യൂനപക്ഷാവകാശത്തിന്റെ ഔന്നത്യം മനസ്സിലാവുകയുള്ളൂ. തത്ത്വജ്ഞാനികളുടെ രാജാവ് എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ട ഡോ. രാധാകൃഷ്ണൻ രാഷ്ട്രപതിയായി തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ ലോകപ്രസിദ്ധ ദാർശനികനായ ബർട്രാൻഡ് റസ്സൽ പറഞ്ഞത്: "ദർശനികർ ഭരണാധികാരികളാകുമ്പോൾ രാഷ്ട്രം ഔന്നത്യം പ്രാപിക്കുന്നു" എന്നാണ്. മതത്തെയും സംസ്ക്കാരത്തെയും ഒരു ദാർശനിക ലെൻസിൽക്കൂടി വായിച്ചെടുക്കുമ്പോഴാണ് ന്യൂനപക്ഷാവകാശങ്ങളുടെ അർത്ഥഗരിമയും അർത്ഥഭാരവും നമുക്ക് തിരിച്ചറിയുവാൻ കഴിയുക.

പ്രത്യേകവിഭാഗങ്ങളുടെ താൽപര്യം സംരക്ഷിക്കാനാണ് ഭരണഘടന ന്യൂനപക്ഷാവകാശവും സംവരണവും ഏർപ്പെടുത്തിയിരി

ക്കുന്നത്. ഇവ രണ്ടും തമ്മിൽ സാമ്യമുണ്ട്. എന്നാൽ നാം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട വസ്തുത എന്തുകൊണ്ടാണ് സംവരണത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ എന്നപോലെ ഒരു നിശ്ചിത ക്വോട്ടാ നല്കാതെ ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾക്കായി ന്യൂനപക്ഷാവകാശം നൽകാൻ ഭരണഘടന തീരുമാനിച്ചത് എന്നാണ്. രണ്ടുകൂട്ടർക്കും നല്കപ്പെട്ട അവകാശങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശ്യം വ്യത്യസ്തമാണ് എന്നതിലത്രേ. മാത്രമല്ല ആനുകൂല്യവും അവകാശവും തമ്മിൽ ഏറെ വ്യത്യാസമുണ്ട്. സാമ്പത്തികമായും സാമൂഹികമായും പാർശ്വവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടവരെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ് സംവരണം. ചില വിഭാഗങ്ങൾ ചരിത്രപരമായി അവകാശനിഷേധങ്ങൾക്ക് വിധേയമാക്കപ്പെട്ടവരും മറ്റുള്ളവരുമായി തുല്യവ്യവസ്ഥകളിൽ മത്സരിക്കാൻ ശേഷിയില്ലാത്തവരുമാണ്. അടിസ്ഥാനപരമായ സമത്വം നേടുന്നതുവരെ ചില വിഭാഗങ്ങൾക്ക് ചില പ്രത്യേക ആനുകൂല്യങ്ങൾ നൽകണമെന്ന് സാമൂഹ്യനീതിയുടെ തത്ത്വങ്ങൾ നിഷ്കർഷിക്കുന്നു. സമത്വം കൈവരിക്കുമ്പോൾ സംവരണം നൽകുന്ന ആനുകൂല്യങ്ങളും അവസാനിക്കും. എന്നാൽ ന്യൂനപക്ഷപദവി അല്ലെങ്കിൽ അവകാശം ഒരിക്കലും തീർന്നുപോകുന്നതല്ല. ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾ പാർശ്വവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടവരാകണമെന്നുമില്ല. ജനാധിപത്യത്തിൽ അതിനുള്ള സാധ്യത എപ്പോഴും നിലനില്ക്കുന്നു എങ്കിൽപോലും. ഒരു പ്രത്യേക മതവിഭാഗം വളർന്നുകഴിഞ്ഞു. അതുകൊണ്ട് അവരെ സംരക്ഷിക്കാൻ ഇനി ന്യൂനപക്ഷപദവി വേണ്ട എന്നു പറയുന്നതും ഏതെങ്കിലും സർവ്വകലാശാല ഒരു പ്രത്യേകവിഭാഗത്തിന്റെ ന്യൂനപക്ഷപദവി എടുത്തുകളയാൻ പരിശ്രമിക്കുന്നതും ഭരണഘടനാവിരുദ്ധവും ജനാധിപത്യവിരുദ്ധവുമായ നിലപാടുകളാണ്. നമ്മുടെ ഭരണഘടനയുടെ ശില്പികൾ വിദ്യാഭ്യാസാവകാശങ്ങൾ ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾക്ക് നല്കിയത് ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾ നടത്തുന്ന വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളുടെ എണ്ണം നോക്കിയോ അവരുടെ സാമൂഹ്യസ്ഥിതി അവലോകനം ചെയ്തോ അല്ല. തനതായ ഭാഷയും സംസ്ക്കാരവും പരിപുഷ്ടമാക്കാനാണ് ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾക്ക് ഈ അവകാശങ്ങൾ നൽകിയിരിക്കുന്നത്. അത് ഒരിക്കലും തീർന്നുപോകുന്ന അവകാശമല്ല. അത് എന്നും നിലനില്ക്കേണ്ട അവകാശമാണ്. ഈ അവകാശം നിലനിർത്തുന്നതുവഴിയാണ് രാജ്യത്തോടും സമുദായത്തോടുമുള്ള കടമ നിർവ്വഹിക്കുന്നതും. ഒരു സാംസ്ക്കാരിക നവോത്ഥാനത്തിന് വഴി ഒരുക്കുന്നതും ഇപ്രകാരമാണ്. മതപരമായ മാനത്തിന് ഇതിൽ നിർണ്ണായകപങ്കുണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസം ഒരു ധർമ്മസ്ഥാപനമോ മറ്റെന്തിങ്കിലുമോ എന്നത് ന്യൂനപക്ഷാവകാശം നല്കുന്നതിൽ പ്രസക്തമല്ല. സാമൂഹികമൂല്യങ്ങൾ വരുംതലമുറയ്ക്ക് കൈമാറ്റം ചെയ്യുന്നതിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള സ്ഥാനമാണ് വിഷയം. എങ്കിൽത്തന്നെയും ഇന്ത്യയിൽ ഏറ്റവുംകൂടുതൽ സാമൂഹ്യതാല്പര്യങ്ങൾ സംര

ക്ഷിക്കുന്നവരും വളർത്തുന്നവരും ക്രൈസ്തവരാണെന്ന് ഏവർക്കും അറിവുള്ള കാര്യവുമാണ്.

ന്യൂനപക്ഷാവകാശം സമുദായത്തിനുള്ള അവകാശമാണ്. കേവലം വ്യക്തിപരമായിട്ടു ചിന്തിച്ച് എനിക്ക് നന്മ കിട്ടിയോ എന്നല്ല സമുദായത്തിന് കിട്ടിയോ എന്നതാണ് പരിഗണിക്കേണ്ടത്. കുട്ടികളുടെ വിദ്യാലയപ്രവേശനം, അധ്യാപകനിയമനം തുടങ്ങിയ അവസരങ്ങളിലെല്ലാം ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾതന്നെ ഈ അവകാശങ്ങളെ വേണ്ടരീതിയിൽ മനസ്സിലാക്കാതെയും വിലമതിക്കാതെയും പെരുമാറുന്നതായി കാണുന്നുണ്ട്. ഈ സമുദായചിന്ത ഒരിക്കലും നഷ്ടമാവരുത്. സാമൂദായിക ഐക്യത്തിൽനിന്നുകൊണ്ടു മാത്രമേ ഒരു ധാർമ്മിക ശക്തിയായും ഒരു സാംസ്ക്കാരിബോധിനിയായും രാഷ്ട്രനിർമ്മാണത്തിലെ കൂട്ടുത്തരവാദിത്വത്തിന്റെ പ്രധാന കണ്ണിയായും പ്രവർത്തിക്കാനാവൂ. വ്യക്തിപരമായ അവകാശങ്ങൾക്കപ്പുറത്തുള്ള ഒരു വലിയ സാമുദായിക അവകാശമായിട്ട് ഇതിനെ ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾതന്നെ തിരിച്ചറിയണം.

അതുപോലെതന്നെ പ്രധാനപ്പെട്ട മറ്റൊരു കാര്യം ന്യൂനപക്ഷാവകാശം സമത്വത്തിനുള്ള അവകാശം മാത്രമല്ല എന്ന തിരിച്ചറിവാണ്. ന്യൂനപക്ഷാവകാശം സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുള്ള അവകാശത്തോടാണ് കൂടുതൽ ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഭൂരിപക്ഷസമുദായത്തോട് തുല്യമാകുമ്പോൾ ഈ സ്വാതന്ത്ര്യം അവസാനിക്കുന്നില്ല. മൾട്ടികൾച്ചറലിസത്തിൽ (ജനാധിപത്യത്തിൽ) തഴച്ചുവളരുന്ന ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾ ഉണ്ടാകാം. അത് ആ സമുദായത്തിന്റെ ധാർമ്മികവും മൂല്യാധിഷ്ഠിതവും സത്യാധിഷ്ഠിതവുമായ പ്രവർത്തനശൈലിയിൽനിന്നും കഠിനാദ്ധ്വാനത്തിൽനിന്നും ഉരുത്തിരിയുന്നതാണ്. മേൽപ്പറഞ്ഞ മാനങ്ങൾ ന്യൂനപക്ഷസമുദായങ്ങൾക്ക് ബലിഷ്ഠമായ ഒരു അച്ചടക്ക സംവിധാനം ഉറപ്പുവരുത്തുന്നുണ്ട്. അച്ചടക്കമില്ലാത്ത സമൂഹത്തിന് സ്വാതന്ത്ര്യം ഉപയോഗിക്കാൻ പറ്റില്ല. ജയമായാലും അപജയമായാലും ഈ അച്ചടക്കത്തോടുകൂടിയ സ്വാതന്ത്ര്യമാണ് ന്യൂനപക്ഷമതസമുദായങ്ങളുടെ കരുത്ത്. ഭരിക്കുക എന്നാൽ നേർവഴിക്ക് ജീവിക്കുക എന്ന വീക്ഷണമാണ് മതസമുദായങ്ങൾ നല്കുന്ന ദിശാബോധം. തഴച്ചുവളരുന്ന ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾ ജനാധിപത്യസംവിധാനത്തിന്റെ ആരോഗ്യത്തെയാണ് കാണിക്കുന്നത്. അതു ജനാധിപത്യത്തിന് ഒരിക്കലും ഭീഷണിയല്ല. അത് രാജ്യത്തിന്റെ മുഴുവൻ ഭരണക്രമത്തിനും സുരക്ഷിതത്വം നല്കുകയും ഏകാധിപത്യപ്രവണതകളിൽനിന്ന് ഭരണകൂടത്തെ സംരക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യും. അതുകൊണ്ടാണ് ന്യൂനപക്ഷാവകാശങ്ങളെ സ്ഥിരമായും സംവരണാനുകൂല്യങ്ങളെ താൽക്കാലികമായും നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നത്. ന്യൂനപക്ഷാവകാശങ്ങളിൽ രാഷ്ട്രപുരോഗതിക്കുള്ള വലിയ അവകാശമാണ് അന്തർലീനമായിരിക്കുന്നത്. ഒരു പ്രത്യേക സമുദായം തഴച്ചുവളരുന്നു, അതുകൊണ്ട് അവർ ന്യൂനപക്ഷാവകാശങ്ങൾ അർഹിക്കുന്നില്ല എന്ന് ആർക്കും പറയാൻ സാധ്യമല്ല. അവകാശത്തിലൂടെ നടക്കുന്നത് പരിപോഷിപ്പിക്കലും വളർത്തലും വർദ്ധിപ്പിക്കലുമാണ്. ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾ വൈവിധ്യത്തിലെ ഐക്യത്തിന്റെ അടയാളങ്ങളുമാണ്. സംവരണം എന്നു പറയുന്നത് ഞാൻ തുല്യനാകുന്നതുവരെ, വളരുന്നതുവരെയുള്ള ചില ആനുകൂല്യങ്ങൾ മാത്രമാണ്. ഈ ബോധ്യം ന്യൂനപക്ഷസമുദായങ്ങൾക്കു വേണം. ബോധ്യമില്ലായ്മ ന്യൂനപക്ഷസമുദായങ്ങളുടെ നിലനില്പിനെ തന്നെ ചോദ്യം ചെയ്യും. ന്യൂനപക്ഷാവകാശങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കപ്പെടാതെ പോകുമ്പോൾ വരും തലമുറയുടെ അവകാശങ്ങളാണ് നിഷേധിക്കപ്പെടുന്നത് എന്നും മറക്കരുത്. ഈ അവബോധത്തോടെയാവണം ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾ അക്കാദമിക് അത്തേയ്സ്സത്തെ നേരിടേണ്ടതും ചെറുത്തുനില്ക്കേണ്ടതും. ●

എ.ഡി.സി.പി. അംഗങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധയ്ക്ക്

അൻപത്തിയാറ് വയസ്സ് പൂർത്തിയാകാത്ത എ.ഡി.സി.പി. അംഗങ്ങൾക്കു മെഡിക്ലെയിം പോളിസിയിൽ ചേരുവാൻ സൗകര്യമുണ്ട്. ബജാജ് അലയൻസിന്റെ ഇൻഷുറൻസ് പദ്ധതിയിലുള്ളതാണ് ഈ മെഡിക്ലെയിം പോളിസി. ഇതിനോടകം പല അംഗങ്ങളും എ.ഡി.സി.പി. ഓഫീസ് വഴി ഈ പദ്ധതിയിൽ ചേർന്നിട്ടുണ്ട്; ഇതിൽ നേരിട്ട് ചേർന്ന അംഗങ്ങളുമുണ്ട് എന്നറിയുന്നു. ആശുപത്രിയിൽ കിടന്ന് ചികിത്സ നടത്തുന്നവർക്ക് ആശുപത്രിച്ചിലവ് (Except critical illness) ലഭിക്കുന്നതാണ്. ഓരോ വർഷവും ഒരു ലക്ഷം രൂപാ വരെയുള്ള ചിലവുകൾക്കാണ് ഈ പോളിസി. ഇതിന് വർഷംതോറും 1500 മുതൽ 4500 രൂപാ വരെ (പ്രായപരിധിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ) പ്രീമിയം അടയ്ക്കേണ്ടതാണ്.

ഈ തുകയിൽ ആദ്യത്തെ രണ്ടു വർഷത്തേക്ക് 1/3 തുക മാത്രം ചേരുന്ന ബഹു. അച്ചൻ അടച്ചാൽ മതിയാകും. ബാക്കി തുക എ.ഡി.സി.പി. കണ്ടെത്തുന്നതാണ്. ഇതിൽ ചേരാൻ താല്പര്യപ്പെടുന്നവർ എത്രയും വേഗം എ.ഡി.സി.പി. സെക്രട്ടറിയോട് ബന്ധപ്പെടുമല്ലോ.

ഈ കമ്പനിയുടെ ഈ പദ്ധതിയിൽ ഇതിനകം നേരിട്ട് ചേർന്നിട്ടുള്ള ബഹു. വൈദികർക്ക്, തങ്ങൾ ചേർന്നിരിക്കുന്ന പോളിസിയുടെ നമ്പർ സഹിതം എ.ഡി.സി.പി. സെക്രട്ടറിയെ സമീപിച്ചാൽ 1/3 തുക സ്വീകരിക്കാവുന്നതാണ്.

ഫാദർ ജോർജ് ചൂരക്കാട്ട്
(പ്രസിഡന്റ് എ.ഡി.സി.പി.)